

μένες κύπτοντες μετ' εὐλαδοῦς κατανύξεως ἐπὶ τοῦ θείου βρέφους, τὰ ἐξωθεν τοῦ σπηλαίου βόσκοντα πρόβατα, ἡ χλόη, ὁ ἐξαστράπτων ἀνωθεν ἀστήρ, ταῦτα πάντα, ἐξω-
γραφισμένα ἐπὶ χονδροῦ χάρτου μετὰ μεγάλης ἀκριβείας, συνεπλήρουν τὴν σεμνὴν ταύτην πανήγυριν τῶν Χριστουγέννων.

Ἡ Μαργαρίτα, μετὰ τὴν ἀκτινοβολοῦσαν ὡς φωτοστέφανον ξανθὴν κόμην της, ἤρξατο ἀποσπᾶσα ἐκ τῶν κλάδων τοῦ ἐλάτου τὰ ἀθύρματα, ἅτινα προσέφερεν εἰς τὰ μικρὰ παιδία. Ὁμοίαζεν ὡς ἄγγελος πτεροφόρος περιστοιχούμενος ὑπὸ λευκῶν ψυχῶν ἁγίων.

Τότε ὁ Πάστωρ διένειμεν εἰς ἕκαστον τῶν οἰκοτρόφων τὸ δῶρον του, συνοδεύων αὐτὸ καὶ διὰ μιᾶς εὐχῆς. Ὅτε δὲ διένειμεν ὅλα τὰ δῶρα ἔβαλε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ θηλάκιόν του ἐξήγαγε δύο δακτυλίους καὶ προσεκάλεσε Ἰσπανὸν καὶ τὴν Μαργαρίταν νὰ πλησιάσωσιν. Ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ ἡμεῖς οἱ οἰκότεροί τοι ἐμείναμεν ἐκπληκτοί. Τί συνέβαινε λοιπόν; Ἀπλούστατα: Ὁ Ἰσπανὸς ἐξήτησε παρὰ τοῦ Πάστωρος, ὅστις ἦτο ὁ κηδεὼν τῆς Μαργαρίτας, τὴν χεῖρα της. Ὁ Πάστωρ λαβὼν τὴν συγκατάθεσιν τῆς ἀνεψιᾶς της, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἀγνοοῦσα τὸ αἶσθημα τοῦ Ἰσπανοῦ, ὥρισε τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων διὰ τὸν ἀρραβῶνά των δύο ἐρωτευμένων. Καὶ οὕτως ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἦτο καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνώσεως δύο καρδιῶν.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο καταπόρφυρος ἐκ παρθενικῆς συγκινήσεως. Ὁ Πάστωρ προσεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ψάλλῃ τι ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Μετ' ὀλίγον φωνὴ ὑποτρέμουσα κατ' ἀρχὰς ἐκ συστολῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς ἐνθαρρυνθεῖσα καὶ παγιωθείσα, κατεκλήνησε τὰ ὦτα μας διὰ τινος μελωδίας τοῦ Σεβαστιανοῦ Μπάχ, τοῦ ἱεροῦ τούτου μουσουργοῦ, ὅστις λατρεύεται μετὰ τοῦ Haydn ἐν Γερμανίᾳ. Τὴν μελωδίαν ταύτην διεδέχθη ἡ ὠραία διωδία τοῦ Μενδελσών, ὃν ἐψάλλεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ τοῦ μνηστῆρος της καὶ ἡ ὁποία ἦτο λίαν κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν ταύτην:

Ich wollte meine Liebe ergösse sick.

Μετὰ τὴν διωδίαν ταύτην ὁ ἄλλος οἰκότερος, ἔχων λαμπρὰν φωνὴν βαρυτόνου ἐψάλλε τὸ ᾄσμα τοῦ Nöel τοῦ Φώρ:

Minuit chretiens c'est l'heure solennelle

ὁπερ εἶνε ὁ ἐξοχώτερος ὕμνος τῶν Χριστουγέννων.

Ὅλων τὰ πρόσωπα, καὶ αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ἐδείκνυνον βαθυτάτην συγκίνησιν. Ἡ μουσικὴ ἐν Γερμανίᾳ εἶνε ὁ, τιθεὶς τὰ ἄλλα ἔθνη ὁ ἄριστος. Καὶ ἂν διὰ τὰ ἄλλα ἔθνη ἡ μουσικὴ εἶνε τέρψις, διὰ τὴν Γερμανίαν εἶνε θρησκευτικὴ ἐκστάσις.

Αἰθνης τὰ παιδία ἐξέβαλον κραυγὰς τρόμου. «Ὁ Χιονάνθρωπος! Ὁ Χιονάνθρωπος». Ἀνοίγεισθε τῆς θύρας εἰσέλθοντες εἰς τὸ δωμάτιον ἀλλόκοτος τις γέρων, μετὰ μακρὰν λευκὴν γενειάδα, μετὰ μαῦρον ποδῆρον χιτῶνα χιονοσκεπῆ, μετὰ κορδύλην σφηνοειδῆ πρὸς τὰ ἄνω καὶ κατάφορος ἐξ ἀθύρματων καὶ παιγνίων. Τὰ παιδία ἐντρομα ἐκρύβοντο, ἀλλὰ κάτωθεν τῆς τραπέζης, ἀλλὰ κάτωθεν τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀλλὰ ὀπίσθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ Χιονάνθρωπος, εἶνε ὁ Καλλικάντζαρος τῶν γερμανικῶν παραμυθιῶν. Εἶνε τὸ Petit Nöel τῆς Γερμανίας. Εἶχε πέσει ὁ κλῆρος εἰς τὸν Φρίτς φέτος νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Γερμανοῦ Καλλικαντζάρου καὶ τὸ ὑπεκρίθη ἀμίμητα μετὰ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐξέβαλλε τὴν ψευδὴ γενειάδα καὶ τὴν καπὸταν του. Τὸ λοιπὸν τῆς ἐσπέρας διήλθομεν ἐν ἀδιαπτῶτι εὐθυμίᾳ ἅπαντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πάστωρος.

Μόνος ὁ Χάνς ἐφαίνετο μελαγχολικός. Μήπως ἠγάπα τὴν Μαργαρίταν;

ΓΕΩΡΓ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἡ Βασίλισσα ἔχει ἑορτὴν μαγικὴν
Καὶ στὸν πύργου της εἶνε πολλοὶ καλεσμένοι,
Ἀπὸ ὄργανα χίλια ἀντηγεῖ μουσικὴ
Κι' εἰς τὰ ὄρη ψηλά, καὶ εἰς τὰ ἀστρα ἀνεβαίνει
Τοῦ τρελλοῦ της χοροῦ, ἡ γλυκεῖα μελωδία.
Χαρωπὴ ἡ νεότης, ἐμπροστὰ της διαβαίνει

Καὶ σκορπάει παντοῦ καὶ χαρὰ καὶ εὐθυμία,
Ἀλλὰ μέσ' στὸ χορὸ σιγαλή, λυπημένη
Μοναχὴ ἡ ὠραία βασίλισσα μένει.

Καὶ ἡ νύχτα περνᾷ, ἀλλὰ ἔσο νυκτόνει
Τοῦ ὠραίου χοροῦ ἡ χαρὰ μεγαλώνει.
Στῆς βασίλισσας ὅμως τὴν ὠραία μορφή
Ἐχαράχθη βαθειὰ μίαν πίκρα κρυφὴ
Κι' ἔταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ πανηγύρι
Ἕνας νέος ἱππότης τ' ἀσημένιο ποτήρι
Ἀνασήκωσε καὶ ἤπιε χαρωπὸς στήν ὕγειά της,
Ἐταπείνωσ' αὐτὴ τ' ἀπαλὰ βλέφαρά της,
Καὶ στὰ χεῖλη της ἤλθε τὸ πικρὸ χαμογέλιο,
Σὰν νὰ ἦταν στὰ λόγια τοῦ ἱππότου περγέλιο.

Τὰ κατάμαυρα ἔχει ἀπλωμένα φτερά
Ἀστερόφρεγγη νύχτα σὲ δάση καὶ ὄρη.
Ὅμως λάμπει ὁ πύργος ἀπὸ φῶς καὶ χαρὰ,
Καὶ χορεύει τρελλὰ κάθε νεὸς, κάθε κόρη.
Τὰ σπηρούνια κροτοῦν, τὰ φτερά ἀνεμίζουν,
Στοῦ χοροῦ τὴ γλυκεῖα τὴν ἀκούραστη ζάλη,
Καὶ σὲ κύκλους φαιδρὸς σὰν πουλιά φτερουγίζουν,
Τόσα γειάτα φαιδρὰ καὶ μισόγυμνα κάλη.
Κάθε κόρη μετὰ μιὰ κρυφοστέναχτη ἐλπίδα
Μὲ αὐτὸν, ποῦ στὰ ὄνειρα βλέπει, χορεύει,
Κ' εἶνε ἡ νύχτα αὐτὴ μεθυσμένη βακχίδα
Ὅπου πόθους παληοὺς στὴ στιγμὴ ξεμοχλεύει.
Κ' εἶνε ἐκείνη ἡ ὠραία τῆς ζωῆς μας στιγμὴ
Ποῦ τὴν φέρν' ἡ ἀγάπη καὶ οἱ θερμοὶ μας παλμοί,
Μέσ' στὰ τόσα τοῦ ἔρωτος ἀτέλειωτα γάδια,
Τῆς γλυκεῖας βασιλίσσης ἡ καρδιὰ μένει ἄδεια,
Κ' ἔταν νέοι ἱππῶται διαβαίνουν μπροστὰ της
Καὶ γυρεύουν νὰ κλέψουν μόνη ματιὰ της,
Ἡ Βασίλισσα διόλου τοὺς φτωχοὺς δὲν κυττάει.
Σ' ἄλλα μέρη ὁ νοὺς της, μ' ἄλλον πόθο πετάει.

Τὴν κουράζει αὐτὸ τ' αὐλικὸ πανηγύρι
Καὶ σιμόνει ἀργὰ σ' ἀνοιχτὸ παραθύρι
Ποῦ ἐμπρὸς του φουντόνει ἀνθιστὴ πασχαλιά
Καὶ στὰ φύλλα της ψέλνουν τρυφερὰ τὰ πουλιά,
Καὶ αὐτὰ τὰ τραγούδια ποῦ γλυκὰ ἀντηχοῦνε
Τοὺς ἀπόκρυφους πόθους ὅπου τρέφει ξυπνοῦνε
Καὶ ἡ λάμψις αὐτὴ, καὶ αὐτὴ ἡ μαγεῖα,
Ὅπου ἔχουν χυμένα τ' αὐλικά μεγαλεῖα,
Περισσότερο σφίγγουν τὴ θλιμμένη καρδιὰ της.
Μ' ἄλλην τῶρα εἰκόνα προβάλλουν μπροστὰ της,
Κ' ἡ ψυχὴ της μιὰ ἄλλη εὐτυχία γυρεύει.
Λησμονεῖ τὸ χορὸ καὶ ἄλλου ταξιδεύει,
Καὶ ποθεῖ χωρὶς μιὰ συντρόφησα νᾶχη
Νὰ κατέβῃ στὸν κῆπο τὸν ἔρμο μοναχῆ,
Κι' ἀπὸ κάτω σὲ μιὰ λεμονιά ἀνθισμένη,
Ἕνας νέος ἱππότης σιγαλὰ νὰ προσμένῃ,
Γιὰ νὰ πέσῃ εὐθὺς στὴ λευκὴ ἀγκαλιά της,
Καὶ τὰ πρῶτ' ἄνθη νὰ ρουφήσῃ φιλιὰ της,
Τὰ φιλά ποῦ ψηλά θὰ φθονοῦν οἱ ἀγγέλοι.

Ἀχ τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ τοῦ πῇ κρυφὰ θέλει
«Τῆς ἀγάπης μετὰ καίει γιὰ σένα ἡ λάβα»
Ἄν βασίλισσα εἶμαι γι' αὐτοὺς ὅπου σκύβουν,
Ἀλλὰ μένω πιστὴ τῆς ἀγάπης σου σκιάδα».
Κ' ἐνῶ δένδρα πυκνὰ τὴν φωλιά τους θὰ κρύβουν
Τὸ λευκὸ του λαϊμό, τὰ ξανθὰ του μαλλιά
Θὰ σκεπάζῃ αὐτὴ σιγαλὰ μετὰ φιλιὰ
Μὲ φιλιὰ ποῦ ψηλά θὰ φθονοῦν καὶ οἱ ἀγγέλοι.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ